

§ 5. Тѣ гловы га дѣлать на гла́сны, бе з гла́сны и полвино гла́сны.

§ 6. Гла́сното гловы въ гоборката га чюе са-
мѣ бе з поме ѿ тѣ на дрѣго гловы; такиба сї: а,
е, ю, и, о, ы, ъ, ю, а, ж, иж. Отъ тѣхъ и, ы,
ъ, ю, а, мѣгжта да га нарекатъ двегла́сни, зашто
стѣбата єтъ две гловы: и отъ і и, ы отъ и і, ъ
отъ і а, ю отъ і о, а отъ і е, иж отъ і ж.

§ 7. Бе з гла́сното гловы не може да га чюе
безъ поме ѿ тѣ на гла́сното гловы; такиба сї: к, в,
г, д, ж, з, к, л, м, н, п, р, с, т, ф, х, ц, ч,
ш, ѿ, з, ъ.

§ 8. Полвино гла́сното гловы є єдно скла-
нанье, пли полвина на гла́сното гловы; такиба сї:
з, к, и ю. Плѣрентъ две га полагатъ подыръ бе з-
гла́снитъ (както: прѣстъ, прѣсть); єтишна-
та подыръ гла́снитъ; както: порбй, нарбй, мбн.

§ 9. Срѣчка є гла́сното гловы, когдѣ га зѣма
бѣдѣлено, пли зѣдио сї бе з гла́снитъ и полвино гла-
снитъ; както: а, о, и, в, а, ан, ай, аз, тѣ, рѣ,
прѣстъ.

§ 10. Дѣма є єдна срѣчка пли иѣ колко, ко-
гдѣ показватъ га єдини гласи скаженія разумъ; как-
то: сиѣгъ, джѣб, добытъка, пыш, ра-
ботъ, лмъ, подыръ, иѣ.

§ 11. Дѣмата стїбва отъ єдинѣ срѣчкѣ пли отъ